

Requiem voor Pier Paolo Pasolini

Interview. Eric Sleichim raakte zo van slag door de laatste film van Pasolini, dat hij besloot er een voorstelling aan te wijden. Hij wilde achterhalen waarom „Saló of de 120 dagen van Sodom” zo'n monsterlijk testament moest zijn.

Van onze redacteur
Geert Van der Speeten

BRUGGE.

ERIC Sleichim kennen we als saxofonist en frontman van het Blindman Kwartet. Twee jaar geleden zette hij de stap naar het muziektheater. Logisch, gezien zijn affiniteit met theater en het ruimtelijk vormgeven van experimentele klanken.

Transparant polste of hij niet in een operaproject wou stappen. Dat vond Sleichim dan weer een brug te ver. Liever dan zich te schikken naar traditionele vormen, houdt hij ervan om de dingen open te breken.

Voor zijn eerste totaalproject, *Men in tribulation* (2004), schreef Jan Fabre de tekst. Sleichim nam de regie en de muziek voor zijn rekening. Het publiek stapte binnen in een rituele ruimte en kreeg via tekst, beeld en muziek inkijk in de hersenpan van Antonin Artaud.

„IK ZAG SALO TOEN IK TWINTIG WAS EN VOELDE ALLEEN WALGING”

In *Intra-Muros* zijn we verhuisd van de hersenpan naar de baarmoeder. Sleichim: „Het eerste wat het publiek zal horen, is ruis. De ruis van je eigen bloedsomloop, die je gewaarwordt als je 's morgens ontwaakt. We zitten in een klankcocon. Er schijnt amper licht. Het gebrek aan visuele prikkels maakt je extra gevoelig voor klanken. Geleidelijk aan verschuift de ruis naar lichaamsklanken en brede muzikale gebaren. Een contratenor zingt madrigalen. Een engelachtige stem die troost brengt en staat voor het pure.”

Met vuur praat Eric Sleichim over het ontstaansproces van zijn voorstellingen. Hij heeft zich met grote verbetenheid op zijn onderwerp gestort. Zijn passie gaat uit naar gedreven zielen, kunstenaars met een Messiaanse opdracht.

Dit keer voerde ze hem naar de schrijver en cineast Pier Paolo Pasolini (1922-1975). Sleichim wilde weten wat Pasolini ertoe bracht om zijn laatste film te draaien, het gewelddadige en perverse *Saló*.

Sleichim: „Ik zag de film toen ik twintig was en voelde alleen walging. Ik moest zelfs de ogen

sluiten. Onlangs kreeg ik de dvd-versie in handen. Het trauma bleek onderhuids nog aanwezig. Waarom werd ik door deze gevoelens overvallen? Want wat je vandaag kan zien in horror- of pornofilms, is twintig keer erger.”

Pasolini baseerde zich op een boek waarin Markies De Sade zeshonderd perversies beschrijft. Ze worden uitgevoerd op een soort hofhouding van jonge mensen en ex-prostituees, van wie er na vier maanden nog zestien overblijven. Pasolini verplaatste het verhaal naar *Saló*, het laatste bolwerk van de Italiaanse fascist.

Sleichim: „Het gezelschap wordt blootgesteld aan de wilkeur van vier heren. Hun grootste genot is dat ze zichzelf het genot niet gunnen. Door het gekozen camerastandpunt ben je als toeschouwer voyeur van deze voyeurs. Het individu wordt object: een perfecte vertaling van het fascistische gedachtegoed.”

Volgens Sleichim was Pasolini uit op een breuk met de *cinéma de poésie*, naïeve filmvertellingen zoals *Duizend-en-één-nacht*, die hem grote faam hadden bezorgd.

„Hij wilde shockeren, en dat is voor ons de kern van de voorstelling. Peter Verhelst schreef een tekst die vertrekt vanuit de idealist Pasolini, de dichter en de wereldverbeteraar. Langzaam glijdt hij af naar de desillusie. Pasolini lag in de knoop met zichzelf. Zijn grote liefde en favoriete acteur Nino Ravioli ging trouwen. Hij geloofde niet meer in de jeugd. Zijn werk werd verkeerd begrepen en hij kampte met schuldgevoelens. *Saló* werd een testament: het eerste luik van zijn trilogie van de dood werd hem meteen fataal.”

Uit de film wordt niets getoond of nagespeeld. Er zijn alleen verwijzingen, vooral in de muziek. De acht adolescenten van Blindman [4X 4], muzikale pupillen van Eric Sleichim, staan voor de naakte en zwijgende lichamen uit *Saló*.

De cast bestaat uit twee oudere acteurs van Toneelgroep Amsterdam. Hugo Koolschijn vertolkt het personage van Pasolini, Kitty Courbois speelt de moeder en vertelster.

► „*Intra-Muros*” van *Transparant*. Vanavond om 20 uur in het Concertgebouw in Brugge (070-22.33.02). In april en mei in Brussel, Antwerpen, Tongeren en Gent.

► www.transparant.be

Eric Sleichim: „Wat je vandaag kan zien in horror- of pornofilms, is twintig keer erger.” © Guy Kokken